

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 14901/16 (2015)
30.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ул. ... кога заступа адвокат Владимир А. Илић из Београда, ул. Јаце Јоксимовића бр. 15/2, поднетој против тужене Агенције за реституцију Републике Србије Подручне јединице Нови Сад хајдук Вељкова бр. 11, ради поништаја закључка бр. 46-009800/2014 од 18.06.2015. године, у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 147/2016 од 14.07.2016. године, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 30.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** закључак Агенције за реституцију Републике Србије Подручне јединице Нови Сад број: 46-009800/2014 од 18.06.2015. године и **ПРЕДМЕТ ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним закључком одбачен је, као неуредан, захтев Мирјане Матић и АА из ..., заведен под бројем 46-009800/2014 за враћање одузете имовине односно обештећење бившег власника ББ као неуредан.

У тужби која је Управном суду поднета дана 13.07.2015. године, тужилац оспорава законитост наведеног закључка наводећи да је захтев поднет на прописаном обрасцу према члану 42. Закона и са документацијом којом се доказује правно слобдеништво подносилаца са правним претходником ББ. Уз захтев је поднето решење Првог средског суда за град Београд Р. 2684/50 од 26.10.1950. године, којим је кућа са плацем у ..., улица ..., уписана у ЗКУЛ ... КО ..., власништво покојне ББ и ВВ пренета у својину државе ФНРЈ. Сматра да наведено решење Првог средског суда у свему испуњава услове из наведеног прописа и представља акт о подржављењу. Указује да ово решење има конституитивни карактер будући да се њиме одлучује да имовина

правног претходника подносилаца захтева престаје да буде приватна имовина и преноси се у државну својину, те је на основу наведеног решења иста подржављена. На основу решења истог суда Дн.бр. 2099 од 16.11.1950. године, то подржављење је уписано у земљишну књигу за КО ..., у корист државе ФНРЈ. Стога сматра да решење Првог среског суда Р. 2684/50 има значај титулуса правног посла, а решење Дн.2099 је модус на основу којег је право својине на предметној непокретности стекла држава ФНРЈ. Посебно указује да се у време подржављења својина стицала уписом у земљишну књигу што је у конкретном случају и учињено. Са изнетих разлога сматра да је доказ о подржављењу поднет уз захтев за враћање имовине, те се о захтеву не може одлучити закључком, а што је учињено утуженим закључком. Ово јер сматра да се закључком не одлучује мериторно у погледу управне ствари, а у конкретном случају Агенција је одлучивала мериторно о томе да ли један доказ има снагу коју му даје закон или не. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, а предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из оспореног закључка и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Пресудом 15 У. 10439/15 од 18.02.2016. године, Управни суд је одбио тужбу тужиоца АА из ..., као неосновану, са образложењем да је правилно одлучио тужени орган када је оспореним закључком одбацуио захтев тужиоца за враћање одузете имовине односно обештећење бившег власника ББ као неуредан, јер и по налажењу Управног суда, из списка произлази да је тужени правилно оценио да уз поднети захтев нису достављени докази из члана 42. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, односно да није достављена у оригиналу или овереној фотокопији исправа о подржављењу имовине бившег власника из члана 3. став 1. тачка 1. истог закона, који доказ се обавезно прилаже уз захтев за враћање одузете имовине односно обештећење према члану 42. став 7. тог закона, због чега тужени није био у обавези да донесе мериторну одлуку о предметном захтеву, већ је правилном применом члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу захтев одбадио.

Незадовољан оваквом одлуком, тужилац је Врховном касационом суду поднео захтев за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 15 У. 10439/15 од 18.02.2016. године. Испитујући побијану пресуду Управног суда, Врховни касациони суд је захтев уважио, укинуо пресуду Управног суда 15 У. 10439/15 од 18.02.2016. године и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање, на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09). Према образложењу одлуке Врховног касационог суда, овако је одлучено јер, имајући у виду одредбе члана 42. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, решење Првог среског суда за град Београд Дн.2099/50 од 26.10.1950. године, којим је поништен пренос власништва непокретне имовине постојеће у ..., у лици ..., уписане у А листу ЗКУЛ ... КО ..., укњижен за време окупације у корист Србије, а доцније у корист ГГ, удове ДД, рођене ... из ..., и истим решењем наведена непокретност која је била својина на равне делове ВВ и ББ, жене његове рођене ..., бивше из ..., преноси се у својину државе ФНРЈ, а из чијег образложења произлази да је орган Града Београда молио да Први срески суд у Београду успостави раније стање на имовини која је у време окупације била пренета у корист Србије, а доцније у корист другог физичког

лица, те да ту непокретну имовину пренесе у својину државе у смислу Закона о поступању са имовином..., што је Први срески суд неведеним решењем и учинио, позивајући се на Закон о поступању са имовином коју су сопственици морали напустити у току окупације и имовином која им је одузета од стране окупатора и његових помагача ("Сл. лист ДФЈ", 36/45 и "Службени лист ФНРЈ" 64/46), те одредбу члана 2. став 1. тач. 20. и 21. Закона о враћању одузете имовине и обештећењ, којом је прописано да се право на враћање може остварити за имовину одузету применом Закона о поступању са имовином коју су сопственици морали напустити у току окупације и имовином која им је одузета од стране окупатора и његових помагача ("Сл. лист ДФЈ", 36/45) и Закона о потврди и зменама и допунама Закона о поступању са имовином коју су сопственици морали напустити у току окупације и имовином која им је одузета од стране окупатора и његових помагача ("Службени лист ФНРЈ", 64/46), а када се има у виду изложено, као и протек времена и околности у којима се одвијало предметно подржављење, а посебно чињеница да је предметним решењем ставом другим диспозитива имовина пренета у својину државе ФНРЈ, наведено решење садржи основ одузимања са позивом на законске прописе уз конкретно навођење предмета одузимања, те предметни акт представља акт из одредбе члана 42. став 3. тачка 1., 2., 3. и 4. Закона о одузете имовине и обештећењу, без обзира на то што га је донео ванпарнични судија Првог среског суда за град Београд и што је акт уписан у Дн. уписник тога суда, што је Управни суд доносећи побијану пресуду пропустио да утврди.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), а у извршењу пресуде Врховног касационог суда испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом оспореног закључка, навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао, да је тужба основана.

Из образложења оспореног закључка произлази да је тужени орган одбацио, као неуредан, захтев подносиоца за враћање одузете имовине односно обештећење бившег власника ББ. Према датим разлозима овако је одлучено јер је у поступку утврђено да је уз захтев за враћање одузете имовине односно обештећење као акт о подржављењу достављено решење Првог среског суда за град Београд Дн.бр.2099 од 16.11.1950 године и решење Првог среског суда за град Београд Р. 2684/50, а које одлуке се по налажењу туженог не могу сматрати актима о подржављењу у смислу члана 3. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, јер као одлуке које су надлежни судски органи донели ради спровођења промена у јавној евиденцији непокретности и права на њима на основу захтева за укњижбу односно службе за одговарајућу промену у земљишним књигама и на њима се врши пренос права власништва и завршава поступак укњижбе не могу имати непосредно правно дејство, јер истима није извршено подржављење имовине односно нису биле основ преласка предметне непокретне имовине наведене у обрасцу захтева у опште народну државну, друштвену или задружну својину. Имајући у виду чињеницу да уз поднети захтев није достављен обавезни доказ из члана 42. став 4. тачка 3. у вези става 7. истог члана Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, тужени је закључио да захтев у тренутку подношења није садржавао доказе који се обавезно прилажу уз исти у

смислу члана 43. став 1. истог закона, а који је захтев као такав Агенција дужна да одбаци као неуредан.

Одредбом члана 42. став 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС" бр. 72/11) прописано је да се уз захтев прилажу, у оригиналу или овереној фотокопији, следећи докази: за податке из става 3) тачка 1) и 5) овог члана-извод из матичне књиге рођених, односно умрлих, извод из регистра у коме је задужбина уписана, пуномоћје, а ако подносилац захтева нема стално пребивалиште на територији Републике Србије и пуномоћје за лица овлашћена за пријем писмена, као и други доказ на основу којег се могу несумњиво утврдити тражени подаци (тачка 1.), за податке из става 3. тачка 4) овог члана-исправа о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања и сл. (тачка 3.); за податке из става 3. тачка б) овог члана-извод из матичне књиге, решење о наслеђивању, извод из регистра правних лица, односно други доказ на основу којег се може несумњиво утврдити правна веза подносиоца захтева са бившим власником (тачка 4.). Одредбом члана 42. став 7. наведеног закона, прописано је да захтев мора да садржи податке из става 3. тачка 1), 2), 5) и 6) овог члана. Уз захтев се обавезно прилажу и докази из става 4. тачка 1), 3) и 4) овог члана. Одредбом члана 3. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано је да се под актом о подржављењу подразумева акт који непосредно дејство као што је пресуда, одлука, решење или други правни акт државног односно другог надлежног органа којим је извршено подржављење имовине под појмом подржављења имовина који је дефинисан у члану 3. став 1. тачка 2. наведеног закона подразумева се имовина која на основу прописа из члана 2. овог закона одузета од физичких и одређених правних лица и пренесена у опште народну државну друштвену или задружну својину. Одредбом члана 2. став 1. тачка 20. и 21. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано је да се право на враћање имовине по одредбама овог закона може остварити за имовину одузету применом Закона о поступању са имовином коју су власници морали напустити у току окупације и имовином која им је одузета од стране окупатора и његових помагача ("Службени лист ДФЈ", број 36/45) и Закона о потврди изменама и допунама Закона о поступању са имовиним који су сопственици морали напустити у току окупације и имовином која им је одузета од стране окупатора и његових помагача ("Службени лист ДФЈ", број 64/46).

Полазећи од наведених законских одредаба и списка предмета ове управне ствари, Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је оспореним закључком повређен закон на његову штету. Ово стога што из списка предмета произлази да је тужилац уз захтев за враћање одузете имовине приложио решење Првог среског суда за град Београд Дн.2099/50 од 26.10.1950. године, које решење, без обзира на то што га је донео ванпарнични судија Првог среског суда за град Београд и што је акт уписан у Дн. уписник тога суда, садржи основ одузимања са позивом на законске прописе уз конкретно навођење предмета одузимања, па се не може прихватити, као правилно, закључивање туженог дато у образложењу оспореног закључка, да уз захтев за враћање одузете имовине није приложен акт из одредбе члана 42. став 3. тачка 1., 2., 3. и 4. Закона о одузете имовине и обештећењу, због чега су оспореним закључком повређена правила поступка прописана чланом 199. став 2. Закона о општем управном

поступку, који се сходно одредби члана 11. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, примењује на питања која нису уређена овим законом, јер из правних прописа и разлози датих у образложењу оспореног закључка не произлази правилност одлуке дате у диспозитиву и правилност оцене туженог да поднети захтев за враћање одузете имовине и обештећење, није садржавао доказе који се обавезно прилажу уз захтев у смислу члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а следствено томе ни правилност примене одредаба члана 42. став 4. тачка 3. у вези става 7. истог Закона и испуњеност услова да поднети захтев као такав тужена одбаци, као неуредан.

Са изнетих разлога Управни суд налази да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиоца, па је на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде. Тужени орган је дужан да у поновном поступку размотри све одлучне чињенице за решавање о управној ствари која је предмет поступка, те након тога правилном применом прописа донесе нову, на закону засновану одлуку о захтеву тужиоца за враћање одузете имовине и обештећењу, с тим што су примедбе суда у погледу поступка из образложења ове пресуде обавезне за тужени орган, сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 30.11.2016. године, 15 У. 14901/16 (2015)

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа - судија
Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ/ИО